

Paní Uhříčková se narodila roku 1939 v Hostivících u Prahy. A zde vzpomíná na zážitky z dětství z 2 světové války (10s)

1. **„Začala jsem chodit do první třídy, v roce 1944 v září. A v srpnu my sebrali tatínka. Gestapo teda”**

Jejího tatínka sebralo GESTAPO za odbojovou činnost v podobě vybírání příspěvků na děti a manželky emigrantů.(10s)

On a jeho 4 kamarádi byli odsouzeni k trestu smrti v květu 1945 (7s)

Blížil se konec války a paní Uhříčková vzpomíná na bombardování Prahy (6s)

2. **„Nad letištěm sestřelili nějaký letadlo, anglickýho vojáka”**
3. **„Mě bylo šest já jsem byla v krytu Zalezlá pod lavicí a čekala jsem až to přestane bouchat”**

Naštěstí byl její tatínek v Brandenburgu 30. dubna osvobozen Rudou armádou, ale rozhodl se, že do sběrného tábora pro vězně nepůjde, protože tam lidé podléhali hodně nemocem, a vydal se na cestu domů pěšky. (15s)

4. **„Protože během ty cesty si sami vařili, no a protože za ten rok co byli zavřený, dost vyhladověli tak se asi nešidili, tak ten organismus to nevydržel, takže můj táta když přišel tak byl tlustej, prostě takovej kulatej celek úplně ostříhanej do hola, a vlasy měl tmavý protože jak nebyl venku tak mu ty vlasy ztmavly a oteklej, oteklej, že měl obličej prostě hroznej“**

Paní Uhříčkové setkání s tatínkem zůstalo živě v paměti (5s)

**„Bratranec mě posadil na rám a přivezl mě domů a říkal vrátil se ti tatínek, tak jsem šla do kuchyně a rodina babička, dědeček, stejček,
A nevím kdo všechno”**

5. **„a nějaký pán. No a pardon to byl tatínek on vypadal úplně jinak,
Než jsem si ho pamatovala”**